

μην και τον θαυμασμόν ὑμῶν στρέψατε πρὸς τὰς θαυματοποιεῖς τοῦ λόγου θεοῦ, τὰς Ἐλληνίδας Μούσας. Ἄλλως τε πολλὰ τεκμήρια ἔχοντες ὅτι τὸ τιμὴν με ἀκροατήριον ἔν ἐστιν ἄσχετόν πρὸς τῆς ἀγλαῆς ταύτης θεᾶς. Περιήρανον δὲ μά- λιστα τῆς φιλομουσίας αὐτοῦ δεῖγμα ἀπο- τελεῖ καὶ αὐτὴ ἡ ὑπαρξίς καὶ συντήρησις ἐν τῇ κοινότητι ὑμῶν τοῦ εὐαγοῦς τοῦ- του καὶ εὐεργετικώτατον τὸν σκοπὸν καὶ τὴν δρᾶσιν σωματείου, ὅπερ καὶ μεγάλως τιμᾶς τιμᾶ καὶ μεγαλῆς τιμῆς ἔξωθεν ἀ- πολαύει. Τιμὴ λοιπὸν καὶ συγχαρητήρια εἰσκήρως ἔχοντες τῆς πεπολιτισμένης κοινωνίας εἰς ἑλπίαν τὴν ἀληθῆ καὶ ἀ- καμάτως φιλόμουσον τῆς ἐν ταῦθα νεολαίας μερίδα, ἥτις τὸν εὐαγῆ τῶντων δόμον ἔδουσε καὶ συντηρεῖ πολλά πράγματα τά- γαθὰ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς ἀπροσκόπτου δρᾶσεως τὴν ἐκπαιδευτηρίαν εἰς τὸ μέ- λωσ τοῦ τόπου υποχόμενον. Τιμὴ δὲ καὶ συγχαρητήρια ἐπίσης καὶ εἰς πάντας τοὺς κοινότητας τοὺς συμπεράτοντας εἰς τὴν δρᾶ- σιν αὐτοῦ. Δυστυχῶς, εὐγενῆς δημήγυρις, μεθ' ἑλπίαν τὸν πολιτισμόν, ἐξ' ἧς δικαίως ἢ δίκως καυχώμεθα, σπανίζει μεγάλως παρ' ἡμῖν ἡ χαρακτηρισίσα ἐκπαλαί τὸ Γένος ἡμῶν στοργῆ πρὸς τὰς Μούσας ἀπομαρνανθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐπιτυνεύσαντος παγετώσεως βορρᾶ τοῦ ὑπερφιάλου τῶν ἡθῶν ἡμῶν φραγκισμοῦ. Δὲν βάλλει εἰς τοὺς παγετούς ἡ δάφνη καὶ τὸ ρόδον, οὐδέ ψάλλα εἰς τὰς θρυλικάς τῶν Γαλατῶν λῆγας ἢ παρνασῆς ἀπιδῶν. Δυστυχῶς τὸ βιβλίον, τὸ ἑλληνικὸν ἰδία βιβλίον, θεω- ρεῖται ὡς ἄσκοπος πολυτέλεια, ὡς σπα- τάλην βρόβιλος χρημάτων καὶ χρόνου, ἐκεῖ ὅπου ἔστισαν ἀδιασάλευτον τὸν βωμὸν αὐτῶν ἢ σπατάλη καὶ ἡ πολυτέλεια. Ἐ- ντυχῶς, εἰς τὰς ἀγαθῆς κοινωνικῆς τά- ξεις, τὰς τις ἀναγωγῆς ὑπάρχει, ἡ μά- λλον εὐχεται ὑπάρχειν. Ἄλλὰ καὶ πάλιν τὸ βιβλίον τὸ ἑλληνικὸν προκαλεῖ μετρίαια περιφρονησέως, διότι ἐκεῖ ἐπικρατεῖ ἐκ- τοπιζῶν αὐτὸ ἄλλοις τῆς φοβερῆς ἀντίπα-

λος, τὸ γαλλικὸν βιβλίον. . . Ἐκεῖ ἀνα- διψᾷται ἡ γαλλικὴ φιλολογία διθεῖν, ἡ ἐλαφρὰ μυθιστοριογραφία πάλλον εἰπεῖν, καὶ ἡ ἑλληνικὴ Μούσα, ἥς προφασίζεται τὰς ἀτελείας ἡ ὑψηλὰ αὐτῶν καλαισθη- σία, ὡς ἀπεχθῆς καὶ ἀποτρόπαιος πᾶρις λαμβάνει ἐν ἑξὶ λέκτιμα· καὶ δι' αὐτὸ οὐδέμια παρέχεται εἰς αὐτὴν ὄφρασις ὁ- πως βελτιωθῆ, οὐδέμια ἐνθάρρυνσις ὅπως συνεχίσῃ τὸν εὐαγῆ ἀγῶνα. Ἄλλὰ φησὶ ὅτι τοιοῦτο πνεῦμα οὐτε ἐπεκράτησεν οὐ- κε δὲ ἐπικρατήσῃ ποτε ἐν τῇ ὑμετέρᾳ κοινό- τητι, καὶ ἐπομένως τὸ ἀκροατήριον μου ὅταν θὰ βαρυνθῆ ἀκούσων πράγματα ἀμείωσ ἔχειζόμενα πρὸς τὸν ἱστορικὸν βίον τοῦ ἡμετέρου ἔθνους.

Ὁ χαρακτῆρ καὶ τὸ ἰδίῳν ἦθος ἐκά- στον λαοῦ, εὐγενῆς δημήγυρις, ὡς ὄριστα διαγιγνώσκειται ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θρη- σκείας. Καὶ ὁ μὲν καθ' ἑλπίαν θρησκεία, ἥτις ἡ ἐμῆντος ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ὄντι ἰδέα τοῦ θεοῦ ὁμοῦ μετὰ τῆς πρὸς ἀπειρίαν ρο- πῆς ἀποτελοῦσι τὸ γενικὸν θρησκευτικὸν αἰσθημα· αἰσθημα εἰς ἑξῆς ἀνθρώπων ἐθ- ρισκόμενον αὐτοῦμῆς τόσον παρὰ τῷ ἀ- γνῶν ὅσον καὶ παρὰ τῷ πεπολιτισμένῳ ἀνθρώπῳ, ἀπορροῦν ἐξ αὐτῆς τῆς λογικῆ- τῆτος καὶ τῆς θείας καταγωγῆς τοῦ ἀ- νθρώπινου ὄντος καὶ προσερχόμενον αὐτὸ ὡς ἡ εὐλογιστάται ὑπερ πάσαν ἄλλην ἀποστόμωσις καὶ ἀντιλογία πρὸς τοὺς ἑ- λιστάς τοὺς ἱστούντας τὰ διαψεύσεως διὰ σοφισμάτων θρησκευτικῆς δοκίμοσφίας, τὸ φιλοσοφικὸν συμπέρασμα ὄλων τῶν αἰώ- νων καὶ τὴν μηχανιστὴν φωνὴν τῆς πη- λικῆς τοῦ ἀνθρώπου φύσεως.

Ὅτι παραβάλλοντες τὴν ἑλληνικὴν μυθολογίαν πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἐθνῶν, διαβλέπομεν καθαρώτατα ὡς ἐν διαυγῆ κατὸπτρῳ τῶν χαρακτῆρα ἐνὸς ἐ- κάστου καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῆς φαιενῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ποιητικοῦ ἑλλ- ηνικοῦ πνεύματος.

Αἱματῆραι, παράλογοι, παράτολμοι, τε- ρατώδεις καὶ τυφλῆς θεοκρατικῆς, ἐμπλοῖ

ἀγρίας ἠθικῆς καὶ δουλόφρονος πνεύμα- τος ἀθρησκευτικῆς παραδόσεως τῶν ἀρ- χαίων Ἰνδῶν λ.χ., δημιουργούμεναι ὑπὸ ζωηρᾶς, ἀλλ' ἀπιθόσους καὶ πυρεποσούσης φαντασίας καὶ ψυχῆς δεισιδαιμόνης, προ- παρεκτασασμένης πρὸς πᾶν τρομερὲν ἔν' αὐτοῦ τοῦ περιδύλλοντος κλίματος δι- λλονότι φλογεροῦ καὶ φύσεως πλουσίας καὶ ἐπιβλητικῆς, ἀλλὰ καὶ ἀγρίας καὶ πλέ- ρους ἀπροόπτων κινδύνων, ἐν ᾗ ὁ ἀνθρώ- πος ἀσθάνεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν μικρότητα καὶ ἀδυναμίαν αὐτοῦ καὶ ἡ ἀτομικότης του ἐκμυδενίζεται καὶ θραύ- εται καὶ ὑποδουλοῦται ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐκ- λυομένη ὑπὸ τοῦ ἐκνευριστικοῦ βάλλουσι καὶ πατασσομένη διαρκῶς ὑπὸ τῆς ἀγρί- τῆτος τῶν στυνίκων θηρίων καὶ τῆς ἀχα- λιντόου μαρίας τῶν στοχείων τοῦ σύμ- παγτος.

Ὁ οὐρανολίτικος ὄγκος τῶν ὄρων, τὸ ἀχανές τῶν ἑρήμων, τὸ ἀπύθμενον τῶν ὄκεανῶν, τὸ γιγαντώδες τῆς βλαστήσεως, τὸ ζοφερόν τῶν λυγμῶν, ἡ μυθῶδες ὄρη τῶν τῶν φωνῶν καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἀπίοσις ἑρῆ καλεῖσθαι τῶν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γά- γγος ἐνδημοῦντων λοιμῶν, παριστῶσι τὸν ἀνθρώπον πρὸς ἐαυτοῦ νόμον ἔργιστον μυ- στικῆς πίνοσις καὶ φοβερῆς παντοδυναμίας καὶ ἐμπυλάσων αὐτὸν σὺχλὶ λυρικῶν καὶ εἰδυλλιακῶν αἰσθημάτων ἀλλὰ προαπτι- κού τινοσι τρομὸν πρὸς τὰς φυσικὰς δύ- ναμεις καὶ ἐνδομητικῆς ἠθικισέως πρὸς πεπωμένον τὴν ἀδιάνυστον καὶ ἀναπό- τρεπτον.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀπελπιστικὸν Νιρβάνα ἰδοὺ τὸ ἀπίσιον δόγμα, καθ' ὃ μόνον εἰς τὸ χῶρος τοῦ Μηνδενῶν, μόνον ἐν τῷ παντελεῖ τοῦ πανταχῶθεν καταπολεμουμένου ὄντος ἐκμυδενισμῶ, ὅστις φαίνεται ὑπάρχων ἐ- σσει ὁ ὑπέρτατος τῆς φύσεως νόμος, μόν- ον ἐν αὐτῷ εὐρίσκειται ἡ εὐδαιμονία, ἡ μακαρία τῆς αἰωνίου γαλήνης ἀνάπαυσις.

Ὅτι αἰθῆρ φαίνεται, ὅτι διαγεγῶντα κλύσις, ὅτι θεοὶ ἀστροστέφανοι καὶ νε- φελιγενεταί, ὅτι Νύμφαι εὐπεπλοῖ τῶν

δασῶν, ὅτι κόγχαι ῥόδινοι Νηρηίδων ἀ- φρονῶν, ὅτι Μοῦσαι καλλικλέαδοι καὶ Χάριτες ἐρατειναί, ὅτι ἀνοδοστέφῃ καὶ ἡ- λωπλάστα κἀλλά, ὅτι ποίησις μελῶσ, ὅτι δρόβον καὶ αἰθέριον αἰσθημα. Τερατώ- μορφεῖ μόνον καὶ ἀνθρώποφάγοι θεοί, οὐς δετύλωσεν ἡ ἰνδικὴ φαντασία διὰ παρα- λλοῦ μορφῆς καὶ ἐλάτρεσε διὰ παρλιῆς δεισιδαιμονίας. Παρ' αὐτῆς ὁ Σχίβας ὁ κα- ταστροφεὺς συνεπιφύεται ἐπὶ τοῦ δημι- ουργοῦ Βράμα καὶ τοῦ συντηρητοῦ Βισ- νοῦ ἐν τῇ τρικεφάλῳ ἰνδικῇ τριάδι, μετα- μορφούμενος ὅτι μὲν εἰς λέοντα, ὅτι δὲ εἰς τίγρη, ὅτι δὲ εἰς χελῶνῆν πλέουσαν εἰς θάλασσαν ἐκ γάλακτος ἔνα σπέρμα ἐπὶ τῶν νῶτων πελώριον φόν, ὅπερ διχο- τομηθῆν ἀπετέλεσε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὁ ἰνδικὸς Τίταν Βαχμάνος τοιοῦτον εἶναι πελώριος, ὅστε ἐν τῇ πᾶλῃ αὐτοῦ κατὰ τῶν θεῶν δι' ἑνὸς βήματος περιέλα- βε τὴν γῆν, δι' ἄλλου τὸν οὐρανόν, καὶ δι' ἑνὸς τρίτου τὸν Ἄδην. Ἡ εἰδεχθῆς θεὰ Κάλι πρὸς ἀνταῆς εἰς τὸ αἶμα θεο- λήπταν πιστῶν ἀνθρώπων ἠθυμάτων ἀυ- τοκτονούντων πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου αὐ- τῆς ὁμοιώματος. Ὁ δὲ προρηθῆς Σχίβας φέρων πέντε κεφαλῆς, τέσσαρας χειρᾶς καὶ τρεῖς ὀφθαλμοὺς ἐξ' ἐκάστου κεφαλῆς, μεγγανταίους καὶ ἀχημοῦσι δόδοντας ἐ- λέφαντον, με ἀπίσιον στέμμα καὶ περιεβ- ραιον ἐξ ἀνθρώπινων κρᾶνίων, με κόμην ἐκ φλογῶν, με δέφεις εἰλιγμένους περιτόβους βρα- χίονας καὶ τὴν σφύην, ἐπιδοῦσαν δὲ τήγρεως καὶ λυσσῶντες ταύρου καὶ κρατῶν ἀνὰ χει- ρας ὄβρι καὶ πύρ, βαίνει ἀκράτητος ἀνὰ τὸ σύμπαν. Θεὸς τιμαρῆς ἀλλ' ἔστερη- μένος μεγαλείου καὶ ἠθικῆς ἐμπλοῖσι, θεὸς καταστροφεὺς ἐμπνέων σὺχλὶ σεβασμῶν ἀλλὰ μόνον ὄφθον καὶ μίσος. Παραδόλε- τε τοῦτον πρὸς τὴν γλαυκῆν μεγαλοῖα- τα τοῦ ἀνακτος τῶν τρικυμῶν Ποσειδῶ- νος καὶ τὴν δάμνημον ἀγῆλν τοῦ κερα- νίωνος δίοσι, τοῦ ἀστροπρόδουλο κολαστοῦ τῶν ἀλαστοῦρων ἀνθρώπων ἢ Ἐλληνικῆς θρησκεία παρὰ τὴν ὄβριαν χάριν ἔχει καὶ

τό τραγικών μεγαλείων ὡς π.χ. εἰς τὸ βαρβαρώδες τοῦ Ἄδου στόμιον, εἰς τὸ βαρβροχρα νάματα τῆς Στυγῆς, εἰς τὰς μυστηριώδεις λόγχας τοῦ μαντείου τῶν δελφῶν, εἰς τὸ πορθμόσιον τοῦ Χάρωνος, εἰς τὰς ποινὰς τῆς Νεμεάσεως παρὰ τὸν Πλούτωνειον θρόνον. Ἄλλ' ἡ Ἰνδικὴ εἶναι ὀπίλων εἰδεχθῆς, διότι ὑπερέβη τὰ ὅρια τοῦ καλογοῦσας τραγικοῦ προβάσει μέχρι τοῦ τερατώδους. Τὸ ἐν αὐτῇ φῶς δὲν εἶναι λάμπης χρυσοῦ, ἀλλὰ φλόξ ταρτάρου.

Ἡ αὐτὴ δὲ σιλλήπις καὶ παράστασις τοῦ καταπληκτικῶς οὐκώδους καὶ τοῦ ἀπιθάνως ὑπερφυσικοῦ διέπει καὶ τὴν θρησκευτικὴν αὐτῆς τέχνην, ἴσκι τὴν ἀρχιτεκτονικὴν καὶ γλυπτικὴν, ὡς ἐλάω τε καὶ τῶν ἀρχαίων Ἀγυπτίων, ὧν ὅμως ἡ πανάρχαια θρησκεία, ἐπίσης καὶ πλεόν ἐπι συμβολικατικῆς, εἶναι οὐχ ἴσκιον, ὡς καὶ ἡ φύσις, ἐν ᾗ γεννηθῆναι, ὀλιγωτέρον ἀπειλητικὴ καὶ ἀγρία, χαρακτριζομένη οὐχί ὅσον ὑπὸ τῆς βιαιότητος τοῦ Ἰνδικοῦ θείσμου, ὅσον ὑπὸ τῆς νωθρότητος καὶ τοῦ μυστικισμοῦ, ὃν ἐμπνέει φύσις οὐκώδης καὶ ἐπιβλητικῆς γειννάζουσα πρὸς τὰς σιγγλάς ἐρήμους.

Ἄλλ' ἀφίνουσα τὴν θρησκευολογίαν τῶν μεσημβρινῶν λαῶν ὅπως ταχύτερον ἐσελάσω εἰς τὸ κῆρυον θέμα μου, ἀπτομαί ἀκρη δακτύλω τὰν γαλατικῶν καὶ σκανδιναυικῶν θρησκειῶν.

Ἐκεῖ ὁ ἀνθρώπος καταδυναστευόμενος ὑπὸ φύσεως παγεράς, ἀτέγκτου καὶ γυνῆς, ἴσκι, μακρὰν τοῦ ἐκνευρίσῃ καὶ ἐκμυδενίσῃ τὴν ἀτομικότητα αὐτοῦ ὡς τὸ καιὸν θάλλος καὶ ὁ καταπλήσσιον ὄγκος τῆς τροπικῆς φύσεως, τοῦναντίον ἐντείνει καὶ ἐξαιεῖ αὐτὴν, παρακινεῖται ὅπως δι' ἑαυτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ ζῆσι βιοπαλαίων διαρκῶς χάριν τῆς πληρώσεως τῶν στοιχειωδῶστων τῆς ζωῆς ἀναγκῶν οὐχί κατὰ τῶν θηρίων, ἀλλὰ κατὰ τῶν ὀμοίων αὐτοῦ, ὀτίνες ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὀρμώνται ἐνὸστικῶν καὶ στροφέεται πρὸς τὴν αὐτοβοῦθειαν (self-help).—ἴσκι σὺν τῇ ἐξε-

λίξει τοῦ πολιτισμοῦ ἀνέδειξαν ἐν τῇ πολιτικῆῃ ὀργανῶσι τὴν σιδηρὰν ἀτομικότητα τῶν βορείων λαῶν,—καὶ πρὸς τὸν πῶλεμον, ὅστις ἀπὸ ἀπλήρης ἀμύνης τῆς αὐτοσυντηρησίας κατὰ τὸν προϊστορικῶς βιολανθῆσῶν καὶ δερματοφύουρος αἰῶνα, ἐγένετο ὀλίγον κατόπιν ἡ ἀρχικὴ ἀφετηρία τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῶν.

Ἐδὼν παρὰ τοῖς τροπικοῖς βλέπομεν φαντασίαν πυρῆσσοσαν, σπασμωδικὴν καὶ παραληροῦσαν ἐξαδωλωματικῶς εἰκόνας ἀματῆρας φηρίκας καὶ δεισιδαίμονας παχυλότῃτος, παρὰ τοῖς βορείους παρατηροῦμεν φαντασίαν ζοφεράν, ἀγλῶδοτή, σκυθρωπὴν καὶ ὀμίην, ἂν διαστῆσι οὐρανίκε ὡς πυρίνη δστραπῆ ἡ αἰμοδαφῆς ἀναλαμπῆ τοῦ πολέμου. Τοῦτον προτρέχουσαν αἱ Βαλκυρίαι, λυσίκομοι καὶ κρηνιφόροι θεαὶ ἐπιδαίνουσαι φλογερῶν ἴππων καὶ ἀκολουθεῖ ὁ θῶρ μὲ κρότους κεραινοῦ βαίωσιν ἐπὶ τῶν νεφελῶν διὰ χυλοῦ ἄρματος. Καὶ εἰς αὐτὸν δὲ τὸν παραδείσειον τῶν οἱ μάχμοι οὔτοι λαοὶ παρεδύχοντο τὸν πόλεμον ὡς τὴν ὑπερτάτην εὐδομίαν, ἐν ᾗ ὁ τρυφῶσιν οἰθνητοὶ παρὰ τὰς Βαλκυρίας ἀνταλλάσσοντες ἀνδύουσα τραύματα δι' ὑπερφῶν ἔξῶν.

(Ἐπατα συνέχεια)

Κορνηλίος Α. Πρεβεζιάου

GASTON DE BEAUMONT Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

(Διήγημα)

I

Ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἡ Κλαίρη Δερβουά εἶχε στερηθῆ τοῦ πατρὸς αὐτῆς καὶ ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν ὁ φύς προσμειδεῖ ἐπιχαρίτως εἰς τὰς ἀβράς παρθένας, εἶδεν ἀκαρπαζομένην αἰρηθῶς ὑπὸ τοῦ ἀπειλικτοῦ θανάτου τὴν μητέρα τῆς, ἴσκι ἴπο τὸ μόνον αὐτῆς στήριγμα ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἡ κ. Δερβουά κατὰ τὴν ἔξοδον εἰς τινος χωροῦ, εἰς τὸν ὀποῖον εἶχε συνοδεῖσι τὴν κόρην ἁγῆ,

προσεβλήθη ὑπὸ πνευμῶνας, ἴσκι ἐνὸς ὀκτώ ἡμερῶν τὴν ἀπέστειλεν εἰς τὸς Ἄδην. Κατὰ τὴν κορυτικὴν ταῦτην ἵσκιὰ ἡ Κλαίρη ἐξήρασε μετὰ τὸ μνηστῆρος τῆς Ἰακώβου Φριγγάλ, ἐπὶ ὃ εἶχε συνθεθῆ μετὰ τὰς κατὰ διαφόρους ἰσκιὰς εὐστόχους ἀγορεύσεις τοῦ ἐπι ἔγκληματικῶν ὀποθέσων, αἰτίνας συσκευάσαν τὸ ἰσκιερὸν ὀλης τῆς παρσινῆς κοινωνίας.

Γλυκίτα μίθη ἀνελογοῦθη τὴν καρδίαν τῆς Δος Δερβουά, περὶ τῆς ὀπίσης ἱκαλοῦντο φύβου θυμασμοῦ. Εἰς τοῖς καθήκτας τῶν αἰθῶσων ἔβλεπεν πλαγίως τὴν κομῆν καὶ χερῆσαν αἰκόνα τῆς. Ἡ συναίσθησις τῆς καλλοῆς τῆς τὴν καθίστα εὐτυχῆ καὶ τὸ μετῆμα ἐπῆθε ἐπὶ τῶν ροδίων χυλῶν τῆς.

Ακινεζομένη ὑπὸ τῆς βυκαλοποτικῆς μεθῆδας τῆς μουσικῆς ἡ Κλαίρη καὶ στροζομένη ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ βραζυλίου ἱακίου, ὃν ἔξῆλε προεσάταν τοῦ βίου τῆς, ἀνιρσπολεῖ τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων.

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία αὐτῆ, τὴν ὀποῖαν τόσῳ βεβαίαν, τόσῳ στερὰν, τόσῳ διαρκῆ ἐνόμιζεν, ἱππῆριον ἐνὸς ὀρῶν τινῶν καὶ καταρῆσῃ τῆς ἀμφοτέρων ἐκ παιγιωχέρτων ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς σφαιρῆς.

Κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα ἡ κυρία Δερβουά ἠρόθη κατὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς πληξῆσος αὐτὴν ἀσθενείας.

Παρήλθον ἑβδόμας ὀδύκῃτος, κλήρος τρομῶν ἠθικῶν συγκινήσεων ἐναλλὰξ τὸ θῆρος διεδέχτο τὴν ἀποθῆρμονην περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενῶσος ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Κλαίρης, ἴσκι οὐδ' ἐπὶ σιγῆν ἔγκαταλειπούσα τὸ προσκαρῆλιον τῆς, ἐπεδιέξατο παραμασικὴν ἀροῦσιν πηλοῦσιν κατὰ τοῦ θανάτου. Ὅτι δὲ τὸ μοιραῖον τέλος ἐπῆλθε, τὸ λογικὸν τῆς δυστυχῆς κόρης ἀποποῦται καὶ καταμετρήσῃ τὸ μέγεθος τῆς σφαιρῆς καὶ ἡμπαρῆρσον ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας καθυμῆθη παρὰ τὴν κλῖνην, ἰσκι ἡ μήτηρ τῆς εἶχε ἐκπνεῦσιν, τὴν ἐκράεν, ὡσεὶ ἱακίνη πούχαζεν ἐπ' αὐτῆς, ὡς ἄλλοτε!...

II

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ οὐλόγου τῆς ἡ κυρία Δερβουά ἔμεινεν ἀνευ χρημάτων. Διὰ τὰ ἔξοικονο-

μῆσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ ἡ ἀναβόλῃ τὴν κόρην τῆς δόντους, παρῆθες κατ' ἀρχῆς μαθήματα κλειδοκαμβάλου, ἀκούσθους δι, ἰσκιῆς ἔγγραφα μετὰ τινος χάριτος καὶ ὕστερας, σὺνθετι μυθιστοριαθῆτὰ τὰ περιόδια, αἰτίνας ἠρσαν πολὺ διὰ τὴν χάριν, τὴν περιπαθίαν καὶ τὸ γραμμικὸν ὄφους. Ἡ ἰσκιυλῆα τῶν ἔργων τῆς σὺν τῇ χρόνῳ ἔπρε καὶ τὸ χροῆμα.

Δὴν παρήθες πολλῶς χρόνος καὶ ἡ νεαρὰ μυθιστοριογράφος ἐπῆλθε. Ἐσχεν ὅμως τὴν κενδοξίαν ἡ μάλλον τὴν ἀνοσίαν καὶ καίγῃ θορυβῶδες πρόσωπον ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν Παρισίων. Ἡ οἰκία τῆς ἀπέθι τὸ συνεντευκτικὸν τῶν ὀρῶν καὶ παρσιτίων ὀμοφύλων τῆς, αἱ ὀπίσει δι' ἐν δειπνοῦ τὴν ἱκολάσειον τόσον ἐνὸς τῆς εἰκῆς τῆς, ὄσῳ τὴν ἱκαλοῦσιν ἐκτός αὐτῆς. Παν ὃ, τὴ ἱκρῆσιν ἡ κ. Δερβουά τὸ ἰσκιερὸν εἰς ἀμείριστας καὶ ὀποδοχῆς, μὴ ἀκαπτιμένη ἐν τῇ δίωγ τῆς ὀζυίας περὶ τῆς αἰρίων. Ὁ ἀκόμοι ἐν τούτοις τὴν ἐνόμιζε πλουσίαν καὶ αὐτὴ ἡ Κλαίρη ἰσκιεζεν ἐπὶ τῆς μητρικῆς περιουσίας τὰς περὶ τοῦ μελλόντος ἱλπίδας τῆς.

Οἱ προκοθῆραι κατ' ἰσκιρῶτερον λόγων ἱπατῶντο ἀπὸ τὰ ἐπίπλαστα ταῦτα φαινόμενα.

Ἡ Ἰακώβος Φριγγάλ ἐπέκρη ὅτι νεμερωόμενος τὴν Κλαίρην θὰ ἀνεκιδέτο χάρις εἰς τὸν πλοῦτον, τὴν ὀποῖον ὀπλόγιζε, καὶ τὰς γνωριμίας τῆς μητρῆς τῆς καὶ οὐκῶσιν θὰ μετεπῆσει εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

Ἄλλ' ἔτι ἔμεινεν ὅτι ἡ Κλαίρη, μετὰ τὴν ἐξόρῃσιν τῶν χρεῶν τῆς μητρῆς τῆς, ἔμεινε κυριελετικῶς ἀνευ ὀβόλου, ἰθῆλῆσι ν' ἀπαλλαγῇ τῶν πρὸς αὐτὴν ὀποχρῆσεῶσων τοῦ Βιβλίας ἀπῆταιτο μεγάλη γυναικίτις διὰ τὸ οὐκῶσθ τὴν Κλαίρην! Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ νεαρὰ κόρη ἴπο πλέον ἡ ἔξῆα αὐτοῦ ἀλλὰ πῶς θὰ ἔπρθεεν εἰς τὴν ποθητὴν εὐτυχίαν μετὰ τῆς πτωχῆς ταύτης κόρης; Ἐδει εἰς ἔξ αὐτῶν καὶ θουισοθῆ. Θουισαζομένη ἡ Κλαίρη δὴν ἔχανε τίποτε, ἐνῶ αὐτὸς ἔχανε τὸ μελλόν τοῦ. Ἐλέγησῃ σου διὰ πρῶτον μάλιστα κατηγορηματικῶς, ὅτι αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου παρῆλθουσι καὶ τοῖς ἰσκιρῶτερον παλμοῖς τῆς καρδίας, ἴσκιούτῃ τὴν σὺνθετὴν ἐπὶ τῶν Ἰακώβου Φριγγάλ, ὅστις, ἀμειθῶσας ἀλλυπητῆρῆματα πρὸς τὴν Δε Δερβουά, δὴν ἰθῆρῶσιν ἱακῶν καὶ πολὺ ἰσκι-

χον εγκαταλείπον άμυ πολλών τ'όφρων του συνιδότος τήν πτωχήν και όρρητή κόρην.

III

Τη συστάσει παιδείας τής μητρός της ή Κλαίρη έίχευθε θέσιν παιδαγωγού παρά τινι οικουμένω.

Μαθήτρά της ήτο ή Δίς Ίωάννα Βερνοφ, τύποι κόρης τής άνωτάτης άριστοκρατίας τής εποχής. Κόρη μαμμόφρονης, άρεθείσα άμυ ήθικής τινος άγνωσης και πολιτικών συμβουλών τής μητρός, διότι ή μίν κ. Βερνοφ, κινέοδος και φίλη των δικαιοδωσών, ένηρχαίετο μάλλον εις τήν άμφροσιν και τās υποδογās, ή εις τήν άνατροφήν τής θγατρικής της, ό δέ πατήρ τής Ίωάννας διαφύχετο τών κλειστον χρόνον έντός του κύλου τής έργασίας της.

Η Δίς Ίωάννα άνοητος, φαντασιώπληκτης, έλευθερίων κρώων, έπιτηδεωμένη τό άπαιχλίον, άπειθό σιωπής, έπιτακτική και ύπερφανής, συναναποτρέφωμενη μετ' έλαίωιν εις τών ήθελικών της, ατινες έμφοροτόν υπό των αύτών άρχών.

Η Ίωάννα διήγε βίον Άμερικανίδος έκατερικικής, κληρονομία εκατομμυριοχού.

Πάν τό παράδοχον τήν ήθελγη. Διά τούτο ή Κλαίρη δίν θās ήθόνατα νά μένη άρχαρισμένη εις τής συντροφίας κόρης, ής ό χαρακτήρ ήτο εις διαμέτρον άντιθετος πρός τόν ιδιόν της. Έν τούτοις άρεπτε να διατρέψη τήν θέσιν διά νά εξουκομώσεται τά πρός τό ζήν. Έπιθυμία όμως νά έλγειν άπέδεικνόν τια οίείαν, έν τή όποία ήυχος, άνομοκρούση τών άποτάσαν άνύψυλαιν της θās έφρασαν άφροσιν ενά έν τή μοναξίη πρός τήν θλιψήν της.

Η θλιψή της ήμεραν παρ' ήμεραν έλαγέονετο υπό τής πρλήξ Ίωάννας, ή όποία έπικρατιν τήν παιδαγωγόν της διά των βαρβάρων τρόπων της. Συνήζετε πάντοτε περί μεταιοτήτων και άπρεσι παρά τής παιδαγωγού σχήλια έλαφρών έπιστολών διά τās φίλας της, αι όποιαι άπέθλαπον εις ματαίαις Ιεροτροπιας.

Η Δίς Βερνοφ, άκατάλληλος πρός έπίδοσιν εις σοφάρν έργασίαν, προσέσθεσι νά καθιστ'ε τά μαθήματα όσω τό δυνατόν σπανιώτερα.

— Μπα! Πλεγαν εις τής Κλαίρη, ή όποια τήν παρώρμα εις τήν σπουδήν, δίν θās προσκολληθώ

είη τής μετοχής και του άπαρμάρτου, διότι ή άγνοια αύτού ποώς δίν θās με έμποσθή από του νά εύρω ένα σόχρον. Έβιατα εκτός όρων μόνον ποίος δέ παρατήρησ'ε τούτο; Κόμων άκαιοματά τια έλλαξοτα εις τό τέλος των ζέλιων και ίδού Ίναίετα τό μέρος μου λαν έπιτυχώς.

IV

Έν νεαρά παιδαγωγός ήκολούθησε τήν Δα Βερνοφ εις Νικαιαν, όπου οι γονείς της έχον μεγαλοπρεπή έπαυλιν.

— Κλαίρη, είπιν ή μαθήτριά τήν έπαύριον τής άρεξιάς των, κατ' αύτάς έξενηγά τήν άπόκρισιν μου φροτιώως.

— Ω, δίς, άπαρρωθ ή παιδαγωγός, δίν λέγαται έξενηγά εις τόν ενάτωτά άλλά έσφρα.

— Καλά, καλά! . . . έταίλωσι . . . ωφιλιν ν' άπορρώσων περί ήθελπείς τινος έργασίας . . . Είμαι μεμνηστικώς και συνιπός ύπολογισμών νά άπαυτώ εις τās έπιστολάς τού άλλοντος συζύγου μου. Έβίρωται σόσην άποτροπή αισθηόμασι πρός τό γράψωμον. . . Όθεν άναβίω εις ήμās νά μοι κάρητα τά σχήλια. . . Άλλά σεις άγνοείτε βεβαίως ότι έμνηστούην. . . Ό φρεμβών έγινε τόσον άπροσοχώς, όσα δέν έσχον κайρόν ένεναν των προσημασιών τής άνακηρτήσεως νά σās ήμείλωσι περί τούτου. . . Ό μνηστέρι μου είναι χαρίεις. . . Άλλά σεις δέν τόν είλάτε. . . Και ήτο φρεσκός τούτο, διότι οδούτοτα καθιστέιν εις τήν αβουσαν. . . Είχτε τήν μακίαν νά περιερίψετε έντεχ τό θωματίον σας. . .

— Δεσποίνε, τό πίνός μου. . .

— Μάλιστα, μάλιστα, είναι άληθείς. . . Δίν έκαέρθον. . . Άλλά τί Πλεγαν. . . Ά μάλιστα! άμνηστέρι μου είναι τούτ'ε χαρίεις. . . Και τό άλλον άφροσιν μοι εις τών προσόντων του είναι τό ήζης: είναι άνομοκρούχος. . . Βλέπεται, σήμερον κρίνει κανείς νά ήται πρακτικός! . . . Είμαι πεπαισμην ότι φέρει πάντα τά έχέγγα διά τήν έν τή βιοπάλη έπιτυχίαν. . . Είναι δόντως άπλοχρόμος διά τόν άγώνω του βίου! . . . Είναι δικηγόρος! . . .

— Δικηγόρος! ήφώθρον ή Κλαίρη μή κρατηθείσα, διότι ή λέξις αύτή συνιστάει μή τάς λυπράς άναμνήσεις της.

— Μάλιστα, δικηγόρος! είμαι δέ ύπερβεβαία

ότι είκόμω θās καταλάβω έπικηλον θέσιν έν τή κοινωνία.

— Τό εύχομαι. . .

— Κάρητε με τό σχήλιον τής άπατησεως. . .

Ίδού, λάθειν τήν έπιστολήν, τήν όποιαν έλαβον σήμερον τήν ήμέραν. . . Γράψατε ή, τί θέλατε. . . Ίναίετων (ήκολούθησ'ε) Ίναίετων (ήκολούθησ'ε) Ίναίετων (ήκολούθησ'ε)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Άδούμος συντάκτηρια τής Βοσπορίδος.

Έν τή ύπό ήμεραν. 10 και 20 Ίουλ. π. ε. τής Βοσπορίδος άνήγαμιν μετ' σιωπής άπαθείας προσκομίσωτον διατρέψην ες ήλλ. Δος Βαργινίας Εύαγγέλιου, έν ή πάνω ύβρασίς και δ' έπί τών κατ' αύτήν έπισημασιών και άποδείξωιν παρτά αι άγωνίζομην ή εύγύνη δεσποσύνη τού άνωτον όσω και άσκοπον κατά τής φροσως τάλμου κοπίωσα και έραφώσων, όπως τήν Νηροβίαν ασπρημήνιν στήλην και τόν προσιώνιν αύτής προσημνίσωσι τάς άπαρκαλίως έν τή καθόλου κοινωνική διακρίμασι και άπασιση κοινωνική συγκαταστήσ'ε προσημνίσωσι και έραμίζωσαν γυναίκα (ήν καίει έταρον ήμιοι του άνθρός κατά έκουσίαν παρελήθονιν άλλως τε μία πλειού τό άνδρός δίν όδναται έμψ ήλιγώτερον του άνθρωπίνου ήμίσωιν ν' άναπροστίσ'ε), άποδείξ'ε πάντη διάφορον τής ήθελκας έπαρκαλίως ιδείας και ύπό πλειστον περιστάσιών ήκρημνίσωσις πεπαισθήσων και άναδείξ'ε μή ύπερσοσαν άλλ' έρίμωλον και έν πολλοίς ύπερσοσαν προσημνίσωσι άνυπαρκτοις του άνδρός, ής περισταίεται ό άπνήθ αύτής κλεισκρέτας και βασιανότης, ως άναγατίζων τής σπασμωδικής άνοξίης πρός ήκαρποσί τεινώσας πτήσις και φρονίμα διαβουλιωμένας δημιουργήσαι κελώγ.

Ουδούλωσ'ε φρετομιν, έλλόγμος Δεσποίνε, πρό ένδωχόμηνς του πόθου ήμών υπό του κόσμου υθεθήσεως, ότε σπιδώμον γράροντες τās ήλίγας ταύτας γραμμάς εις ήπικουρίαν τής Δδος Κρονιλίας, Πρεσβύτου, τής εύγύνως ταύτης και ήμα φειδωλό της γυναικείας άξίας και Ικανότητος τιμηρίας, έν τή γυναικεία άνοξίη τής παλιγγενεας τής Νέας Γυναικός. Άλλ' ότε και δυνάμειν νά βρώμεται

τά ύτα και κερμίσωμεν τούς όφθαλμούς εις τούς φρενητιώεις ήροισμούς και διαγνώσεις έπιλήθους πρός τās άκακού της χερμαφεισως συνιπείας, ατινες ύμψ ποτι άπασιώστερα ένια τής συστακτικής προσήγης τής γυναικός εις προσκομίσωσι πρός εύνοιατεραν έπίστωσιν του Ίταλιανου αύτών άγώνως μέσα, ήτοι τόν κάλιμον, τήν δημοσιογραφίαν, ήτινα φρόσος μή και έάν μή έπιτύχωι, τούλλήχρον σαλίωσαι τήν πεπαιθωσιν πολλών χορδών ρολομαρταίαν και διαστρώσον τήν άσθενή αυτών πιστιν περί των ήθών και έβλαθών τής Νέας Γυναικός προβήτων, έπιλοσοει μέγας έκφυλισμό, έν ήμεις προλαβόντως άπεσοθήσατε, νά πατήσων και άνετρέψωσιν τήν άπαρκαίτητον οίκογυναικην έν σμειώσει και άνεφροσινή άναπαρκαγθή σταδιοδρομίαν, διά τής φροσως τής γυναικός κινωσις, δ' ές ό βίον ήμψ υπό της βιοποριστικής περιεπόμενος άνάγκης χυτώται, ή δέ γυνή έν τή πεπαικτική παλαίστρια καταργηθή και παρά τό φρεσιν αύτού διαδικούσα άνάλογα πλεονεκτήματα, έπιλαμβάνεται των οίκογυναικων αύτάς καθιστώντας, ήτινα ουδούλωσ'ε ύπολειπονται και έξοστιν είπιν ύπερσορροπι κατά τό άκροσφαλις των συνήθων του άφρονος ύποσημνίσωσιν έν τοιαύτη περιπτώσει, ήν κεντι σθένει διαβουλιωμέναι προσπεινώμεναι ά υπό τής χερμαφεισως σταυροφροσίν των γυναικων, ό έκαρμώσων, έάν μή άπατάμωι, είναι άφροσως, αι δέ συνιπείαι αύτοις, ως έπίδησως άναπονορθώσας ίπι τής κανονικής του κόσμου άπαρκαγθή, έδέρθωσι, μόγου του ήκαρπώτου όντος έν κατωτάτης έσομώου, όπως άποσώθησ'ε τās συνιπείας τής έκτροχίσεως ταύτης, διά τής και έλω κινωσώσων μεταρροπώσεως των του γένους ουδούλωσ'ε ότων είπ τό ζωτικώτερον, ως τās μέσων ήκαπολειπομένων πρός τήν τών μητρικών και συζυγιών καθήκωντων άνάληψιν! ! !

Ουδούλωσ'ε ήσώμεν νά ήσώμεν τήν γυναικα έν τή ταπεινωτική μοσαικική αύτής έβλιγάρια, άλλ' ότε και ήναρμώσώμεθα εις τήν δουλόφρονα και παθητική άπάντην του άνδρός θέσιν αύτής, άξίας ύπτης μεγαλήτερας και ήθελικώτερας έλευθερίας! πολλή ήτων όμως σκαρπώμεθα όσωε δια τής άνακτησής ήμών εις τά άματώδη και έι διαμέτρον τή φροσιν άντιθετα αυτών αιτίματα έ-

πειρακτικότητας, παρασχωμεν αὐτῇ λογαρὸν εὐκαιρίαν, ἢν δραστηρίαν μετὰ τῆς συνθέου αὐτῆς ἀγαγωγῆς καὶ ἐπιμονῆς, ἐπιδικασθῆ ἑαυτῇ τὸ δι' αἰώματα οὖρας, ρίψασιν τὸν κερὶ ὕλον κῆδον, ἐπιτάξῃ τῷ ἀνδρὶ Ὁραφάλειον ἠλακῆτην καὶ πρωτάκωστον ὄσφ καὶ σκανδαλωδῆ τῶν τῶος καθήκοντων αὐτῆς, καθολικῆν διαδίσθασιν, μέχρις ἰσως τῆς τεκνονομίας.

Ἐὰν δὲν ἦμιν φίλος τῆς σχετικῆς τῶν φύλων ἰσοτήτος κατὰ ἀμφοτέρωτα σταθμὰ, ἔπειθ ἰσχυροῦς μὲν ἔμα τῇ πρώτῃ τοῦ ταύτας διεκδικούτος φύλου διαμερτυρίας ἢ ἐπιπλοῦσας, ἤθελον τὸν κλοιὸν ὑπὲρ ποτε βαρύτερον, ὑπὲρ ποτε ἀπεχθίστατον ζήτησι εἰς λογαριασμὸν τῶν χειραφετιομένων γυναικῶν.

Σύγχευται, αὐτένης διαποσόντα, τὴν ἰσως ὑπερβολικῆν ἔπαρσιν τῆς αὐτοπαρτίότητος μου, ἥτις ἂν μὴ παρεξηγηθῆ ὡς ἄμωμῶν ἢ τῶν ἰσὺν ἡμερονοούντων, ἐνταὶ ἢ ἀγνή τῆς ἀνθρωπότητος φωνῆ καὶ ἢ ἔλλογος κατὰ τῶν γυναικείων ἀξιώσεων καὶ διαρκῆς διαμερτυρίας.

Γεώρ. Κ. Χαλαθάνης

Ἐν Κερασούτσι

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Τῆ Κε Χ...

Εἰς ἀνεκτῆ, Κυρία, τῶν δακρύων μου πληθῶσαν τελευταῖον ἐν συνθέσει τοῦ προσηρῶν ποιήματός μου ὄλιγον χρόνον εἶσι εἰς ἐμμεκρομένην χώραν τὰς ἐπιπέδους μου ὡς καὶ πᾶν τὸ στήριζόν ἐπὶ ἔμμου...

Ναί, Κυρία! Εἰς στροβίλους παραχῶδους κυκλωθῶς κερὶ ἀπονοίας λαμπυρήθῃ δὲ σθεσθῆ ὁ καὶ ἰσὺν ἀγνώστου εἰς οὐλλας τοῦ μαρτυρῆ τὴν νόησιν ὁ χρόνος καὶ οὐδὲν ἐξ τῆς προσηρῶς καλλοτῆς ὡς μέτρη ἔγνων.

Φιν! ἐπέφραται, Κυρία, τῆς ζωῆς μου τὴν γαλήνην καὶ παρῆτῃ τοῦ χαμῶδου ἐπιλοθῶσα τραυμαία, εἰς ψυχρὰν οὐ θαλάσσιον μου τὴν μεταβληθῶσαν κρήνην καὶ μὴ μεταβληθῶσαν πρῶτον μου τὸ μετῶπου μου τὸ λα.

Ὅταν πλὴν τὰ ροδα παύσων εἰς τοῦ βίου τὸν λειμῶνα τὴν πρῶταν μας καὶ λούσων δὲ ἄρωματός ἀέθρου, εἰς τοὺς κλιθῶν τῶν καὶ θνήσκων τὰ ἀγκαταλείψων μόνα καὶ ἢ ὑπαρξῆ τῶν εἶναι παρῆτῃ ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Περὶ τῆς ἐγῶ, Κυρία, εἰς τὸ ἔσταιον τοῦ βίου, οὐδὲν ἔχω τὴν μοιρήν ὑπαρξῆ μου καὶ φαιδρῶν τῆρῆς μου καὶ πᾶσαν εἶσι νεκροῦ κομητηρίου ἔσταιον τὰ δακρύ μου καὶ ἐν ὄνομα: ... ἔσταιον!

Ἐν Κερασούτσι

*Διεύ.

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Εὐτυχεῖς στιγμαί.

Σαφιοκαίμενοι χάνονται μέσα εἰς τὴν σιωπὴν τῶν διαδρόμων καὶ οὐ τελευτῶσι τῆς Μουσικῆς ἤχοι. Τὰ πάντα ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν εἶναι ἀνάστατα, καὶ ἐλεύθερος ἡ οἰκία εἶλεθε τὴν συνθή κατόπιν ἐορτῆς ὕβιν. Οὐ κλιμακίον ἀπὸ διὰ τελευταίαν φωνῆ ἰπανάλεθον τὰς ὕψους τῶν πορτῶν τοῦς νομῶδους, ἀπῆλθον ἕσαστος εἰς τὰ ἴδια.

Ἄποια ἀπότομος μεταβολή! τὸν ὄρθουον καὶ τὴν ζωηρότητα τῆς τελευταίας διδύχης ἀπολυτῶς μοναξία καὶ σιγή. Τὰ φῶτα ἔκπυσαν πλέον καὶ ἀνοδοῦν τὴν γλυκείαν καὶ ζωηρὰν λάμψιν των καὶ ὡπὸ τὸ ἐρυθρὸν μόνον τῆς λυχνίας φῶς τὰ ἀνοδοῦ τοῦ διαδρόμου κερπύον τὴν μαγίαν τοῦ ἐκλεκτοῦ των ἀρώματος. Πανταχοῦ πλακᾶται ἡ σιωπή· ὄχι ἡ σιωπή, τὴν ὅποιαν φέρουσι λυχνία ὁποιοῦσιν, ἀλλ' ἡ σιωπή, τὴν ὅποιαν ἐπιβάλλει ὁ κόρος εἰς τῆς φαιδρότητας, τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς χαρῆς.

Ἄ εὐτυχεῖς στιγμαί!

Μέσα εἰς τὸν πλοῦτος κεκομηθῆτον νυμφικὸν ὄθλαμον εἰσέρχονται δύο νεανιαὶ μορφαί. Κόρη τῆς χαρῆτος καὶ τῆς ἔξαιτίας καλοπῆς εἰκίνα. Φορεῖ χρυσοῦν κόσμημα εἰς τὴν κεφαλὴν, καίτοι τοῦτο ἦτο καθ' ὄλεκληρίαν περιττόν, διότι ὁ χρυσοῦς περιβάλλει ἀρόθνας τὴν ὄφραλαν κόρην τῆς τοῦ ἐρβαλμοῦ τῆς, δύο ἠλεκτρικοῦς φωστῆρας ἔχει ἰσχυρομένους πρὸς τὰ κάτω. Εἰς τὸ μέτωπόν τῆς λάμπει ἡ ἀγλή τῆς παρθενίας.

Χαριτωμένος νῖος, μὴ ἀνεστῆμα εὐθυμίας, μὴ μαύρους μύστακας καὶ μὴ ζωηροῦς ὄφραλμοῦς, σασπὸς παλληκῆρῆ εἰκίνας, ἔχει ἰσχυρομένον τὸν βραχιόνά του εἰς τὴν κόρην, ἢ ὅποιος εἰς τὸ βέλεμα τοῦ ζωηραίνεται ὡς ἐν ὄφρατον φανταστικὸν ὄνειρον, ὡς μία μαγικὴ ὄπτασις. Καὶ οὐ δύο βαδίζον ἀφῶνον, ἑκοστατικοί... Ποῦ; εἰς τὸ ἔαρ τῆς

χαρῆς, εἰς τὸν μαγικῶν τῆς εὐθυμίας Παράδεισον.

Χαίρετε εὐτυχεῖς στιγμαί, στιγμαί, τὰς ὅποιες ἔρθῶσιν ἢ δυστυχία καὶ ἐκῆταξι μὴ λύσαν καὶ ἀγανάκτησιν ἢ λύση, οὐ δύο οὗτοι τοῦ ἀνθρωπίνου βίου αἰῶνος καὶ ἀχώριστοι σύντροφοι.

Γλυκοκαίμενοι ἡ ἀγλή καὶ ἐκῆταξι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουλοῦ σμαδαίνονται τὰ πρῶτα τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν φύσιν ἐρωτικῶν μετώδων. Πνεῖ ἐλαρόν καὶ ἠδύτατον τὸ πρῶτον ἀέριμα καὶ μὴ τὴν πνοὴν τοῦ τὴν λεπτὴν καὶ γλυκείαν χύνην εἰς ὕλον τὸν κῆλον τὴν ἀνεξάντλητον εὐθυμίας ποῦ χάνουσι οὐ κῆποι μῆσα εἰς τοῦς Παραδείτους τῶν λαμῶν καὶ τῶν ροδῶν καὶ τῶν πασιδῶν. Ἐποτι δὲ ταρατῆ τὴν γενικὴν σιγῆν. Εἶναι ἡ ὄρε, καθ' ἢν τὸ αἰθέρα ἐξορᾶ μὴ τεταρῆ ἔξω μακρῶν εἰς ἄλλους κόσμους αἰθερίου καὶ μυροδύλου, εἰς ὅπου ἡ ὕψη λούεται ἐντὸς πλημμύρας ἐσθῶδου φωνῆς.

Καὶ ἰσὺν τὸ πᾶν ὑπνώττει καὶ ἢ χαρῆτῃ καλοστατος ὄλεον ζωηροτῆρας καὶ ἔξαιρῆται ἢ μῶρη σπία καὶ ἢ ἀρμονία βασιλείει εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ αἰθέρα γιγαντοῦται καὶ οὐ πόνος ἀκράτητος κυριεύει τὰς κερτῆς καὶ πικρῆς τὸ ἐσθῆ, δύο αἰθεροδόμοι μορφαί ἀγρυπνοῦσι εἰς ἐντὸς τῆς ὄρας τῶν φοιτῆς παραδεδομένα εἰς τὴν ἐρωτικὸν θιληγῆραν τὴν θεοσιμῶν ἠθῶν καὶ ὡπὸ τὸ εὐδοσῶτον μῦρον τοῦ νεκροῦ τοῦ θαλάμου ἔξακολουθοῦσι τὰς θεμῆς περιττοῦς καὶ τὰ φλογερά καὶ περιποθῆ φιλήματα, ἢ ὡς ἐνοθεῖ αὐτῶν ἰπτάμενος ἐκπαίξει διὰ τὸν λευκῶν του πτερυγῶν τὰς δύο ὄρας τῶν κερτῆς ὁ γλυκῆ τῆς Πηρίας σιμά.

Ἄ εὐτυχεῖς στιγμαί!

Ἐν Σάμψ, Μάιος 1902.

Ἰωάννης Α. Βακίροθης.

ΕΠΙΛΕΙΑ ΠΡΟΛΟΓΩΝ

Μετὰ πολλῆς τῆς χαρῆς οἱ παρ' ἡμῶν δημογραφικὸν κῆλον ἐγαίρῆται τὴν παῖσαν προσηρῶν τοῦ ἡκακρομένου θεουμένου τοῦ Γραφίου τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ ὄνομα Ἐξοχ. Χαρῆθῆ εἰς τὸν βαλῶν Μπαλιζῆ. Ἡ δὲ ἀκῆ αἰθῆ προσηρῶν ἢ ἀπομνησῆσαι εἰς κυβερνή-

των ὀπαλλῶν τῶον ἔρον αὐτῆς καὶ ποικίλης ἀπολαύσει γενητῆς ἐκμνησῆσαι καὶ συμπαθείας κερταδῶν ἄσαι εἶσι τὴν παρῆστον ἀκασιονῆν καὶ ἐδοκῆσαν Α. Μ. τὸν αἰτετοῦ καὶ λαοφιλῆς ἡμῶν Ἄνακτος, ὅστις τῶμα καλῶς γνωρίζει καὶ βραβεῖα τὴν ἀλήθῃ ἔβαν.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

Σιδῆνη, Χάδακα καὶ Φαδδα.

Τὰ γεωγραφικὰ ταῦτα ὄνοματα ἀπαντῶσι μόνον παρὰ Σερβῶν (Σερβ. γεωγραφ. βιβλ. 1Β' 1Β' (1) σελ 37. ἔδ. Π. Καρολίθου). Τὰ ἐπὶ τῆς παραλλῆ ἰσμενὰ ταῦτα χωρία, τῆθῶν ὁ Σερβῶν μεταξὺ τῆς Θεμισσοῦς (μεδιάδος τοῦ νῦν Τεσσῶν ἀκρωτῆρος) καὶ τοῦ Ἰασονίου ἀκρωτῆρος. Νῦν δὲ καλοῦνται ἢ μὲν Σελήνη, Πολιμαῖν, (Πολιμαῖν). Τὸ ὄνομα δὲ Πολιμαῖν (Πολιμαῖν) οὐκ εἶ οὐ ποταμῶν Πολιμαῖν. Τὰ δὲ Χάδακα οὐδὲν ἔτιρῶν ἰσμεν ἰσμεν τὸ Χάδα Καλεσθῆ ὄνειρ πλῆρης ἰσμεν ἰσμεν ἀπέχει τετταρῶν τῆς Φαδισῆνης, καὶ ἢ Φαδδα ἰσμεν ἢ νῦν Φάτσα, ἢ κομῆσπολις καὶ ἢ κατ' Ἄρριανὸν Φωδισῆνη.

Ἰδωμεν ἤδη ἐν τὰ ὑπὸ τῶν νομισματολόγων μνημονεύμενα Χάδακα εἰσι τὰ τοῦ Σερβῶν Χάδακα. Ὁ Head (κατὰ μεταφῶσιν τοῦ κ. Ἰωάννου Ν. Σερβῶν) καλεῖ τὰ Χάδακα πῶλιν περπαλασῶσαν κερμῆν μεταξὺ τῶν ἐκδοθῶν τοῦ Ἄλοκ καὶ Ἰριος τοῦτο εἶ ὁ Ἄγλας Read (1) νομῆς εἶσι συμπαρῆται εἰ τῶν αὐτονομῶν χαλκῶν νομισμάτων. Ἄλλ' ὁ Γάλλος Α. de Barthélemy (1), καὶ οὗτος πηγῆς ἔχων τὰ νομισματα, συνταυτίζει τὰς λέξεις Χαδῆκτων καὶ ΚΑΒΑΧ, ὅπερ ἰσμεν τὸ νῦν Καδῆ ἀπέχον ὄνταρον τῆς Ἄμισου. Ὅθεν ὅπως σῆμρον ἢ ἐργῆλα Ἄμισος ἰσμεν ἢ νῦν Ἄμισος, καὶ Σαμσοῦς, ἢ ΣΑΜΙΣΘΗΣ τῶν νομισμάτων

(1) Μετὰ δὲ Θεμισσοῦν ἰσμεν ἢ Σιδῆνη, πῶλιν ἐδοῦμεν, οὐκ ἔμωσιν δὲ κατέρροτον, ἔχων χωρία ἐρμῆς ἐπὶ τῆ παραλλῆ, τὴν τὴ Σβῆν ἄρ' ἢς ὀνομασῆθη Σιδῆνη, καὶ Χάδακα καὶ Φαδδα μέχρι μὲν δὲ ἔσῶρον Ἄμισῆς (Σερβ. 1Β' 16).

(2) Head ἰσμεν. Νομισμ. μεταφρ. I. N. Σερβῶν. τόμ. Β'. σελ 10.

(3) Numismatique ancienne par A. de Barthélemy σελ. 239.

200—63 π. Χρ. όπως ή αρχαία Νισοισαλμεία
ιστιν ή νόν ΝΙΚΣΑΡ, όπως τό αρχαιον 'Ηρω-
λέων ιστιν τόν νόν ΧΡΕΚΕ, όπως ή αρχαία Εύ-
κατριά ιστιν τό νόν ΕΡΗΑΑ, όπως ό αρχαιος
Θερμίδον ιστιν ό νόν ΤΕΡΜΕ, όπως ή αρχαία
Ειδουσία ιστιν τόν νόν ΤΟΚΑΤ, όπως ό αρχαιος
Μελιάρθός ιστιν ό νόν ΜΕΑΕΤ, όπως τό αρχαι-
ον Παλιμόριον ιστιν ό νόν ΠΟΛΑΜΑΝΑΣ, όπως
τό αρχαιον 'Ανδριόν ιστιν τόν νόν ΓΙΑΣΟΝ, και
τό αρχαιον 'Ιερών τόν νόν ΓΕΡΟΣ. Ούτω και ή
αρχαία Φάβλα εγένετο νόν ΦΑΤΣΑ, και τό αρχαία
Χάβατα ΧΑΑΚ ΚΑΕΣΙ, ούτω και τό Χάβακτα
των νομισματιολόγων εγένετο νόν ΚΑΒΑΚ. Και
κατά συνήθειαν τόν σωζόμενα νόν αρχαία χαλκά
νομισματα, τόν φέρουσα τύπου: ΑΙΓΥΨΟΣ, ΝΙΚΗΝ
καραλήν 'Αρεως όπ. Ήλιος' παραλήν Περσώς όπ.
Πήλασον επιγραφάς δι ΣΑΒΑΚΤΩΝ και κατά τόν
Α. Βαρβαλιού ΧΑΒΑΚΤΩΝ ΤΚΑΒΑΧ οιού τόν νόν
Καβακίους τού άνακτορον άπεχόντος τής 'Αμμοσού,
και ούχι τής παραθαλάσσιου Χαλά Καλιση της
ανάτολικώτερον και πετρώδον άπεχούσης της νόν
Φάτωσε' άλλως δι τό έρμηνεύ ταύτα χωρία τού
Στράβωνος ή και όπαύονται εις αρχαιοτέραν έπι-
γραφήν της πρώτης πρό Χριστού έκατονταετηρίδος,
ένεκα όμως της άσφαττύτου αύτών δίν φαινοται
διεξέλιξιν και νομισματά. Ει και τό Παλιμόριον
όπηξεν έδρα 'Επισκοπών υπό τόν Μικροπολίτην
της Νεοκαισαρείας. Σύν τούτοις τά νομισματα
επει αυτόντα εστι τού Πόντου τού Καππαδο-
κικού εστι τού Πόντου τού Πιλαμνακού, ασι-
νίως φέρουσι τόν τύπον Αιγύθος και Νίκης.

*Εν Καραϊσκήν ην 20 Μαΐου 1902.
† Οίκουός Κερίλλος Πλ. Παυλιόσης.

Τό κείμενον εν Κιαιριότζι. *Η χώρα της θη-
λώου, ης οι κείνοια κεινόνται τό κλειστον είναι οι
Καίριον της 'Αγγλίας. *Εν αυτη μόνη οι φατηρ-
ται τού καμιστουρια κεινόνται όχι ωλιγότερα νόν
400000 αγείων κατ' έτος, έκαστος δι καμιστορία
πυλά καθ' έκαστην περι τό 300 ή 400 λυβία αγεί-
ων. *Αλλ ή ποσότης τού καταναλισκουμένου δι της
καμιστοριγγος κακινό, ητες, ως γνωστόν, είναι εν μα-
γαλιότερη χρονη εν 'Αγγλία, βεβαίως είναι πολύ πα-
ρομοιότερα της ποσότητος τών σημερινών. Τούναντίον
δι ή χώρα όπου ωλιγότερον πώσης Έλληνος καμιστορι-
ων είναι ή 'Αθήνα. Τό 1542 οι άπέχοντες της βασιλεί-
ας τού Σαλτι άπετήρμισαν άπόλοιτους δι νόμου τό κεί-

νοισμα καθ' έναν τό έβραυνουσαν κρέτης, ήτας, ίου-
ως θροσπύτην ως λέρουσαν, όπως κεινόνται εις τους ίε-
ρεάς τό κεινόνται εν τούτ ναός. *Αλλ' ούχ ήτον και
σημαρον έκδομή δι Μενάλια έχου άστυνάτους άποτρυφου-
μένον τό κεινοισμα καθ' έναν αυτου τό άποτρυφου-

*Ημερολόγιον Π. Διαμαντί. *Ο έδασηκος έθνομί-
μημον κ. Η. Διαμαντί, ούτως τούσ πολύ έρημί-
σθησαν ανά την Εβρώτην ή Βαλκάνιας αι βοθείαι εις
έβερρον Πανεκατήκρια και 'Αχλαδίους τών κωριωτέ-
ρων αυτης πλείων, εζήσαντες πρό τινας και ημερολό-
γιον χρονολογιστικόν 300 σχεδόν έτών ήτοι από
του 1700 μέχρι του 1922. Τό ημερολόγιον τού είναι
έδοσθησέναι πρό πάντων δι την εδουλίαν, ήν παρέ-
χευη προς έκαστον εζήσαντες της ήμερας, καθ' ήν εγένετο
οιούδησαν ιστορικά συμβεβηκόσ, είτε και άφωρον τόν
βίον έκαστου εν τώ διαστήματι τού μεταξύ του 1700—
1922. Τό ημερολόγιον τού άποτελείται εκ έκαστου κει-
νητού δι ήμωσ έτος εκά πόλιου τού έθνους ή έπι-
φάνεια έκατομιάς παραλαβάνει έλας τής χρονολογίας
από 1700—1922, ύποκαταίται δι και εις μήνας. *Ο
κινητός έσκαος φέρει τά όνόματα τών ημερών και τών
μηνών.

Όταν π. χ. νά μάθητε ποιάν ήμεραν συνήπιται ή
14η Ιουλίου 1889; ζητείται στην χρονολογία εις τής
υποκαταίρας τού έσκου άνωθεν της ηθιολογίας ημερο-
μησίας στρέφει τών κεινητών έθων και πολεμίστα
έκασ τό όνομα τού μηνός, ζητείται άνωθεν τόν ήρωα. 14
και αναγνωρίσεται παραυτοός: αΚυριακή ή ν. και
Παράσκη ή π. ή. Επει χρηματιζόνται τό εδουλί-
στατου τούτο και βραβευμένον χρονολογιον εις τους ά-
σχολουμένους εις ερώσεις χρονολογίας μακαρίν έπαιρη-
κόν ύποκαταίρουσιν.

Χρονολογιακόσιον είναι κεινόνται εις ναοισαλμείον
έκατομιάς 25 έκαστου έβραυνότα εις έλας της ήμερας,
ένταύθα εν τή Librairie Moderne αρ. 402 εν τή
Πάρι.

*Γενική όποδοκην
Avenue de Hollande 40
Généve Suisse

Πυκταιν ή φρ. και έποσειλάται έκδοθρον τυχεύου-
μελόνται εις άποσειλάτη τού άντιπέμου διλ τυχεύου, ένδει-
ματός ή γραμματισμοί.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΙΜΤΑΙΑΣ ΚΟΥΡΤΕΑΗ: Χρονόνοθημα (ν'Αθήνας)
Συλλογή ποιημάτων. — Παρουσιάζει διό έδρωσ και
γλυκαστούσ παρικοσ ταλέντων ή μαρά δις Αίμλια
Κούρτεαη έξέδοται έκδοθέν τό ποιητικόν της πρωτοίας

είς κομψήν νομίον υπό τόν έναν τίτλον. Πρωτοία έκ-
δοση ύποκαίνοια, κομψοίμοια ή και υπό τής έκδοσης
της, δι ήν έκτατη ή συγγράμμη εις ψυχής και ίσπου
έλας και ήλις ήμας ήν άρισταλό της πρώτα * έναγω-
σισμην και άναγνώσασμην, Τυφόνται όπ. 1

*Έκδοθρον άλλν προηκόσ 'Ιωάννου Α. Βακρητή
'Εντυπίσιος εις της (οιός (νν Σάμου). — Συναγ-
μασν βαρβαί εις τους άναγνώστας ήμωσ τόν έθρον υπό
γνωστό λογιού και δημοσιογράφου εν Σάμω κ. 'Ιωάν-
νου Α. Βακρητή. Σουφ. διή την Σάμον φρ. Β' δι
τό έναγνώσασν φρ. 1.

Συναγμάσ εις τους άναγνώστας ήμωσ τόν έθρον ήν
εναγνώσισμην άστυνάτου τού έλλογιου σφαιροτύ-
που κ. Σ. Γ. Σαραβιδόση, όπασ άλλως τό δι ήν
καινή ή έλλογιον τούστού τύπου παρ' ήμωσ άποσειλά-
τοσ μόνον έκδοθρον. Εδωράσασν δι άναγνώσασμην
δι έκδοθροσν πρό τόν έκδοθροσται αυτό πώσαν α'
τυπου.

Η ΜΑΜΣΕΛΑ
ΜΥΣΙΟΤΡΙΑ
(υπό Henry Greville)

(Στοχασία δε αρθ. 5)
— Όχι, ήρώσας, είμαι πρακαότερος σοφ. Τήν έ-
δουλίαν.
— Διστι, έρω ή ειδοποιήσε ρας διν είναι πλέον
έν αυτη;
— Μόρτα, διν είναι πρακαί. Σό άποσειλάσε μόν-
ον εις την στήλην της προσηφεί: έρω εις την στήλην
της ζητήσεως
— ... Και όμως έχω έδουσιον, εφέριμασ μετά πεί-
σματος ή νέσεσ.
— Ο Ρός άνώμισον επί τινα λειπά. Σίτα ήρωσας μεμ-
φημαρίον. *Εν τή έρημηρία ζήτουστος μάγασ, καθη-
ρηγαι και παντοία άλλα εβη άνθρώπων, άλλ' οδβήν
ήτο δι' άσόν, όπασ ούτε πολλά λατινικά, ούτε μαγειρι-
κήν έρωσίμην. *Αλλ' ή Μόρτα μή προσήκοια εις τού-
τον, έλαβε τήν έρημηρία και ήρωσας εν παρακολληθή
τάς κειναις ειδοκίμασ διατρυφούσ τούσ στίχους τή
βροθεία περίσης τού πλοσ. Ούτω κλεινόςσ υπό τό θο-
λόν ροσ της λυγίας ή Μόρτα έν έρωσίμωσ έσπερημική
άραίστητος. Τό χαρακτηριστικό της, ζυνόθησα υπό της
ισχυρότης της έδουλις, ήρώσαντο νά γίνουσ στρογγυλό-
σπασ, τό περην μακίμασ τού νά γίνη γλυκότερον και

P. D'Agalliers Η ΜΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΑΙΟΝ
μετά 60 έτ. ήν κειμήλιό έκδοθρον, ήτοι: Φοιητή έκδοθη
της έκδοσις, κεινόνται εστής παρακολλη, παρακολλη-
σεσ και χρονης τών προβόντων, καιά μεταφρασν Σ. Γ.
Σαραβιδόση, έκδοθροσ τής γαλλικής εν τή κατά
Χάλην 'Ελλάγη 'Εκδοθροσ Σουφ.

Περικύρσενα.
Μήρος Α'. Γενική χρονογραφία.— Πουλίον της
καλλιστομήςσ έκδοσις.— Μήρος Β'. Καλλίεργια
της έκδοσις.— Μήρος γ'. Αρκαλοια έκδοσις εις εν
έβρα.— Πόλλυπλασιμοσ της έκδοσις.— Φουτοκομια
και ρουταί.— Έστία έκδοσις.— Αιτιασ.— Πα-
ραγωγη, συκομωή και διατήρησις.— Αιτιασ καταστρο-
φής τών έκδοθροσν.— Μήρος Γ'. Παρακολλη, πα-
ρακολλησ και χρονης τών προβόντων.— Τό έκδοσν.—
Χαρακτηρισ και χρονης τών προβόντων.— Τό έκδοσν.—
Χρονης τών προβόντων της έκδοσις.— Τό έκδοσν.—
Ο παρην.— Αι έκδοσις.— Τό έκδοσν.— Τό έκδοσν.—
Ο φιλοσ.— Τό έκδοσν.

οι μαύρη θρησκεία της, οι Ήλι πλείους κυρετού και
άρθης, δι πληρωσίμην εγένετες πρώτα ενά μόνον εδωσαν
ως και πρό τόν κείνοισ έν, ένα δι νόμου την ήρωσας.
*Ανάστημα μέρων και ελιόγιουσ, χρονης και πόση
κομψή, καιτα κείνασ μαγάλου, χρονη αυτόχου, καιτα
μαύρη και λεο άδηλοτημέλιος ες παρακολληται έπί της
κομψής και εν γένει δι κλειστούσ τύπος της άστυνής
καλλοής, εν ήν ήρώσαντα δι άνωμνησ μορφή τού
αρχαίου έθμου.

Ούχ ήτον όμως έχι τίσιν άραία όπασ τά προσειλά-
στων τρώτα κλειστούσ τύπος μεταπονήσ, όπασ δι τήν έ-
νωμοσίμην, έρω άρ' έτέρου ήν κείνον τού όνομασ ταυ-
τη ή όπασ εν τήν έκδοθρον εκάδοια παρ' οίονοισ
έκδοθη υίοσ. Πρωτοί έκδοσισται και μαμψομοσ τινας
είχον ζητήμα της χρονης της, άλλ' ή Μόρτα άπέκταται
πολύ σφαιροτύπου. *Ανίγωρε τήν κεινόνται κρονοσ εν
τήν περίσην.

— Τί, δι είλα εν αγρόν εν κεινόνται, όπασ εν Ρός.
— *Ακουσ, άλλωρ μοσ, είπον έκείνη διακοπίσσια
αδών. *Βοσιμώσια άνω όπασ, μόνον τών έθνών δι
έκδοθρον εν άντιχρη.
— Διν έχουσν τό ζακαίμοια εν φουσίμην έκλειστικόσ,
έγγόλιον εν Ρός.
— Τό είλωθρον, άλλ' ίδου τό καλλιστον, άρ' όσα ά-
νεκλόμωσ και οι έρωσίμωσ της έβραίμην την γνωστήν
έκείνη λάμψην διών παράση. *Βού: αζητήσιμα πρόσω-
πον πρό έκδοθρον όπασ εν πορτοκοσιόσ τής τού
κυβαρίας Χ. * Η κορία αυτα πρόκει εν ήμω καλής
άνατηραμήςσ, έδουματιόφορος και εκδοθρον ήρωσική
εις την οίοναση έκδοσιμην. Μοστί: 25 ρούβλια

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Χάρεις λέγεις υίος ελαγί.
— Έγώ, Κυψέλη, πρόσημό την σαλήν παρὰ τὸν ἕλιον. Διδόν, φιλάντε, ὁ φίλος ἐν γρηγομαίσι εἰς ἴσταν· ἐνθ' ἡ σαλήν γρηγομαίσι εἰς ἀπ' τι : μὲν φωνίται τὴν ὠσινά.

— Εἶπέ μοι θά μοι εἶπει κινετή, φιλότη μοι ;
— Τοῦτο εἶν' ἑμφαλλός : Ἰσχυρὸν κινεταί ἴσταν φῶς εἶπαι . . .

Κόρις τίς ἐπισκεπτεται κενὸν δωμάτιον πρὸς ἀναίλιαν.
— Μήπως τὸν γρηγομαί εἶναι καλὸ ψυχρὸν ; λέγει εἰς τὴν ἰσοκρήνη.
— Ἄ οὐκ, κέραι . . .
— Μὴ πῶς : τὸ βλάστω καλὸ ἀπελευθερῶν εἰς τὸν ἀέρα.

κατὰ μέγα. Ἀκαυθέντων πρὸς τὴν πραγματικὴν Ἰσοκρήνη εἰς Βυζάντιον. Ταχέως κλυομένων διὰ τὸ προσχευὸς τυφλοφρονῶν, Ἰσοκρήνηται ἐν στείλῃ τὴν φωνοφρονῶν τῆς . . .
— Εἰς Βυζάντιον ; εἶπεν ὁ ΒΨΞ ἀποκρίθης. Ἄ ! . . . ἠνθυμωμαι ! . . . Ἐκείνη ἡ κατάσταση τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστής . . . Τοῦτοντικῆς . . . Ἄ, εἶπαι ἀποκρίθης πολυδύναμος ἀκούσιος. Ἄλλῃ, Μάργα, ζητοῦν ἱερατικὸν γινώσκον τῆς οἰκτικῆς οἰκονομίας.
— Ἄ, εἶπε μοι μαλὶς δεύου. Αὐτὸ μακάριται εὐκολα. Θὰ γράψω : τί λέγεις ;
— Διὸ δὲ κέραι ἀσχημα, εἶπεν ἀκούσιος ἀποκρίθης ἀποκρίθης. Ἔχεις γρηγομαί εἰς τὸ γραμματικόν ; Διὸ ἀκαυθέντων ὅρος ἡ Μάργα ἰσοκρήνηται γραμματικὸν ἰσοκρήνηται ἑγλωτιστὸν ἕως τότε ἀκούσιος μουσικὸν ὁλοκαίωτον τὸ γραμματικόν.
— Ἦσθι, εἶπαι διὰ τὴν ἰσοκρήνη εἰς τὸ ἀποκρίθης καὶ ἀπόκριναι ἐν καυθέντων καυθέντων καὶ ἰσοκρήνηται. Ἀλλὰ πρὸς εἰς καλὸ ! θὰ μοι φέρῃς τὰ γρηγομαί δέουσι. Μόνον αὐτὰ γρηγομαί εἰς τὸ γρηγομαί τῆς πολυδύναμος ἰσοκρήνηται τὸ ἀποκρίθης.
— Γράφῃ γρηγομαί, εἶπεν ὁ ΒΨΞ λαοφρονῶν.
— Ἔχεις λαοφρονῶν γρηγομαί, προσέθηκε λαοφρονῶν τὴν ἰσοκρήνη, καὶ μ' ἀκούσιος ἐν ἰσοκρήνη τῶσιν. Διὸ εἰσέπει τίς εἶναι ἡ ἀκούσιος τὸ καυθέντων !
— Διὸ θὰ ἦσο τῶσιν ἀκούσιος τῶρα !
— Καὶ αὐτὰ τὰ γρηγομαί πῶς τὸ ἔχεις ;
— Πῶς μαλὶς ! τὰ εἰσέπει. Πήγαινε, βλάστω. Φωνοφρονῶν εἰς ἡ ἀκούσιος τὸ καυθέντων εἶναι τὸ μακαρίτητον ἰσοκρήνηται εἰς τὸν ἀποκρίθης, εἶπ' ἡ ἀκούσιος τὸν ἀκούσιος :

— Ναι, ἀλλὰ, εἶπαι . . . ἀποκρίθης καλὸ, διὸν τὸ εἶπαι καυθέντων εἶναι ἀποκρίθης γρηγομαί.

Ἡ κόρις πρὸς τὴν ἰσοκρήνηται . . . Ἦσθι μοι εἶπαι τὸ καυθέντων ἔσθι χέραι.
— Ἐδύναται καλὸ θὰ εἶναι τοῦ ἀκούσιος ἰσοκρήνηται ;

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ

Δα Μ. Φ. Καλατζόγλου. — Ἡ συζήτηση ἐξηγητήθη ἐν πρῶτον ἐν ἐπανέθετα.
Δα Β. Σ. Βαθὴ Σάμου. — Διὸ ἐπισημαίνεται ἐν εὐνοήτως λόγους. Ἰσοκρήνηται ἔλλο π. Συγχρητοὶ διὰ βλάστω ἐν τῇ ἑκδόσει.
Κον Κ. Μ. Μουγιάντι. — Ἐκείνη, Ἐδύναται εἶπαι. Θὰ συμμορφωθῶν ἐπισημαί σοι.

ΤΥΠΟΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
Γαλιτῆ, ὁδὸς Πελοπόρ, ἀρ. 12.

— Ὀδύνηται τὸν ἀποκρίθης, εἶπεν ὁ ΒΨΞ.
— Χέραι εἰς τῶσιν ;
— Χέραι εἰς εἶ, ἀκούσιος ταπεινὸς ὁ κέραι ἀκούσιος.
— Αὐτὸν καὶ ἡμέρα θὰ περιμένῃς μέχρι θὰ εἶπαι ἐν ἰσοκρήνηται, ἀκούσιος ἡμέρα διὰ τὸν ἰσοκρήνηται. Ἐκαίς μακάριτον ἀκούσιος τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἰσοκρήνηται κέραις μὴ τὸ ἀκούσιος . . . Ἀκούσιος τῶρα εἰς ἰσοκρήνηται. Ἐπειδὴ θὰ γρηγομαί πρῶτον, ἰσοκρήνηται μοι εἶπαι τὸ δυνατὸν παροῦστος ἐν τῇ ἰσοκρήνηται σου.
— Πῶς εἶπαι μοι ;
— Εἰς τὸ ἀκούσιος.
— Ἀποκρίθης ἰσοκρήνηται ἀκούσιος εἰς τὴν γρηγομαί, τὴν ἰσοκρήνηται κατ' εἶ τὸ ἀκούσιος ἀκούσιος ἐν ἀποκρίθης ἐν τῷ βίβ σου.
— Ἡ ἀκούσιος εἶπαι ἕως τῆς εἶπαι, εἶπαι ἡ Μάργα ἀποκρίθης.
— Ἡ Μάργα ἐπισημαί τὴν ἀκούσιος, δηλ. τὴν ἰσοκρήνηται πρὸς ταῖς οἰκονομίας ἀκούσιος. Ἀλλὰ κατὰ εἶπαι θὰ ἰσοκρήνηται ἐν τὴν ἀκούσιος τῆς καὶ εἶπαι πρῶτον ἀκούσιος γρηγομαί, εἶπ' ἠν ἰσοκρήνηται μακάριτον γρηγομαί, μακάριτον καὶ γρηγομαί ἰσοκρήνηται, εἶπαι ἕως εἶπαι ἰσοκρήνηται ἕως εἶπαι ἰσοκρήνηται, εἶπαι ἕως εἶπαι ἰσοκρήνηται καὶ ἡ Μάργα ἰσοκρήνηται ἐν τὴν ἀκούσιος τὸ ἀκούσιος πρῶτον μακάριτον τῆς.

(Ἀκαυθέντων)

EMMANOÛLA T. TABANIDHIS

Διευθυντοὶ ΚΩΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ παύσιμος τῆς Χάριτος τῆς Μοσχαίς ἀνακαταμηνῶν. ἠδύναται ἀκούσιος»
Ἐδύ. Ἡρ. Μοι. Ἰ. 672-8

ΥΨΗΛΗ ΠΥΛΗ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Γραφεῖον τοῦ Τύπου Ἀρ. 6.

Τὸ Ἑλληνικὸν Περιοδικὸν ἡ Βοσπορις πωλεῖται παρὰ τὰ κεκανονισμένα ἐπιθεῖν ἐπ' ἀόριστον.
26 Ἰουλίου 1918 Ἰ. Σ. Κίβρα

Ἡ εἰσοδορία πωλεῖται ὑπὸ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου ἐπ' ἀόριστον, ἀνέλαβεν ἀπὸ σήμερον τὴν ἐκδοσιν αὐτῆς ἐπὶ τῇ βίβαι κανονικῆς ἀδείας ἐκδοθεῖσης ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Γραφείου τοῦ Ἐσωτερικοῦ Τύπου ἐπ' ἀριθ. 11 καὶ ἡμερ. 9 Ἰουλίου 1902. Ἐδύναται δὲ θερμὰ τῇ Σ. Α. Κυβερνήσει εὐμένως ἐπισημαίνεσθαι

ἵνα παρὰ αὐτὴ τὴν πρὸς τοῦτο ἀδειαν, ὡς καὶ τὴν διακεκριμένῳ Διευθυντῇ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου Ἐξοχωτάτῳ Χιφζή Βέρ, ἡ εὐγένεια καὶ ἀγαθότης τοῦ ὁποῦτο ἐπιστάτου αὐτῷ εἴσπετε θερμὰς τὰς συμπαιθείας τῶν ἐργατῶν τοῦ ἐγγυφίου τύπου.

ΠΑΤΡΙΑΡΙΚΗ ΕΥΝΟΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΣΠΟΡΙΑ

Μετὰ πολλὰς τῆς εὐχαριστήσεως ἀνακοινωθῶν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν σπουδαῖον διὰ τὴν ΒΟΣΠΟΡΙΑ ἡμερῶν μακάριτος αὐτὴν τιμῶν καὶ πολλὰ εἰς αὐτὴν ἐπισημαίνεσθαι. Ἡ Θ. Π. ὁ λαοφρονῶν καὶ ἀκούσιος ἡμῶν Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ'. ἐπισημαίνον τὴν πολυτίμητον αὐτῷ εὐαρέσκειαν καὶ ἐννοίαν ἐπὶ τὸν προορισμὸν καὶ τὸ διάγραμμα τῆς Βοσπορίας, ἥς ἦτε ἀποστολὴ ἡ ἐπισημαίνεσθαι τὴν ἀναπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ἡ καρπο-